

ΣΧΟΛΙΑ, ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ, ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ, ΠΑΡΟΙΚΙΑ, ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΜΙΑ ΒΙΑΣΤΙΚΗ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟ ΧΘΕΣ

Οι αλκυονίδες ημέρες τής παροικίας μας

ΜΕΡΟΣ Β'

Συνεχίζω σήμερα το τσουνάμι αναμνήσεων που προκάλεσε το επετειακό τεύχος του «Κόσμου» την Τρίτη 16 Ιουνίου 1992 με 168 σελίδες, μου για τα πρώτα δέκα χρόνια δυναμικής παρουσίας τής εφημερίδας μας στο χώρο του ομογενειακού Τύπου.

Η παροικία πραγματικά «πετούσε» εκείνη την εποχή, παρά την σκληρή αντιπαράθεση ανάμεσα στην Αρχιεπισκοπή και την Κοινότητα. Με εκατοντάδες οργανώσεις νομίζαμε ότι είχαμε εξασφαλίσει το μέλλον σαν μια φιλοπρόοδη οργανωμένη μειονότητα. Ενώ στην πραγματικότητα ζούσαμε ένα όνειρο πανευτυχής μέσα στην άγνοιά μας, για τα μεγάλα προβλήματα στο εγγύς μέλλον που δεν θα γνωρίζαμε πώς ν' αντιμετωπίσουμε.

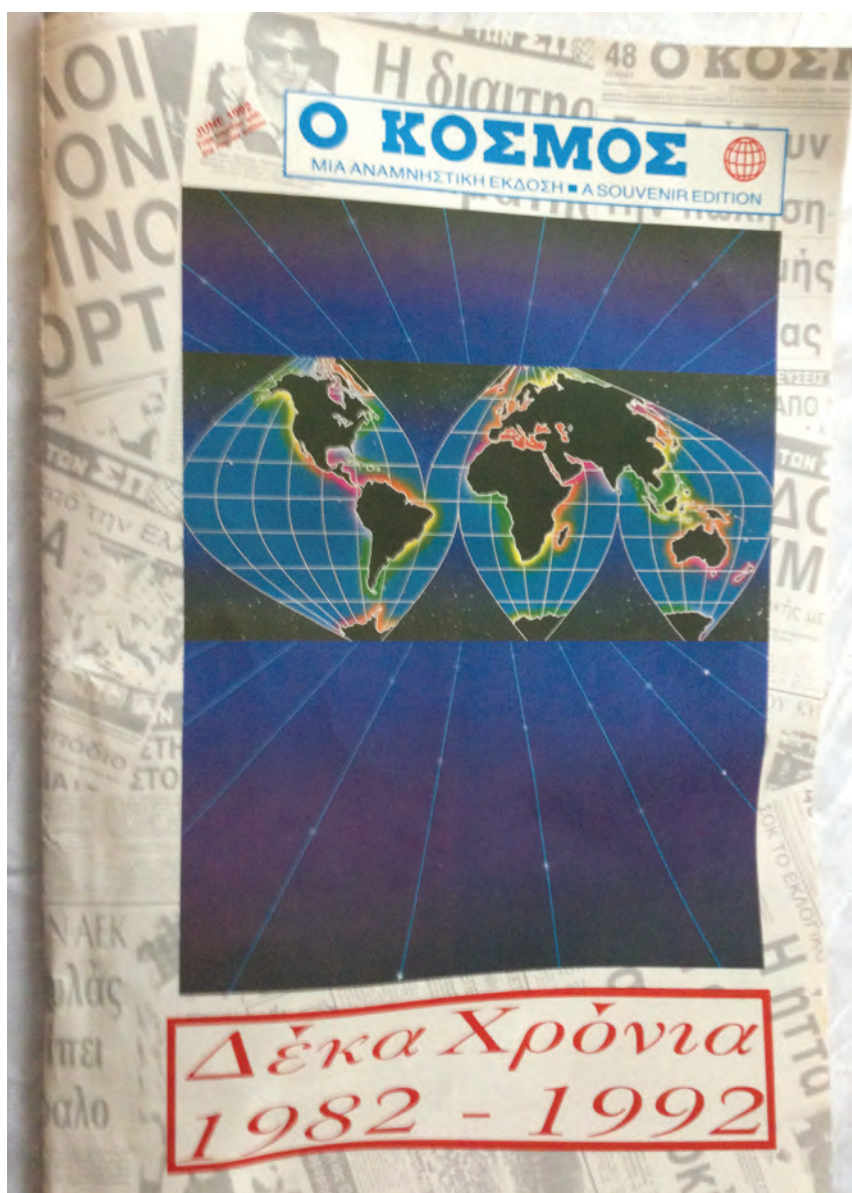
Αλλά ας πάμε πίσω στο 1992 για να δούμε μια ένδειξη αυτών

που αναφέρω: Στις σελίδες 14 και 15 όπου βλέπω μεγάλες διαφημίσεις τής Κατελλοριζιακής Λέσχης και τής Παμμακεδονικής Ένωσης ΝΝΟ. Μήπως μπορείτε να μου πείτε πού βρίσκονται τώρα για να συγκρίνουμε το μεγάλο έργο τους τότε, με το σήμερα; Μπ χάνετε το χρόνο σας, γιατί σήμερα δεν υπάρχει έργο και μακάρι να είχαμε χάσει μόνο δυο εθνοτοπικά σωματεία, γιατί οι απώλειες ήταν πολλές και η ζημία από την αφάνιση πολλών δεκάδων σωματείων μας πολλά εκατομμύρια δολάρια.

Και να πεις ότι βάλαμε μυαλό και προσπαθήσαμε να περισώσουμε ό,τι απέμεινε; Δεν βαρύνει, η προεδρική καρέκλα πάντα καταστρέφει κάθε πατριωτική προσπάθεια να βάλουμε το συμφέρον τής ομογένειας και τής Ελλάδας πάνω από προσωπικές φιλοδοξίες και ιδιωτικά συμφέροντα.

Αλλά και ο Κόσμος ήταν διαφορετική εφημερίδα τότε στις αλκυονίδες ημέρες γιατί αγαπήθηκε από τον Ελληνισμό και τις ελληνικές επιχειρήσεις, αν κρίνω από το πλήθος των διαφημίσεων το 1992 στις 168 σελίδες του εορταστικού τεύχους. Πάντως, γεγονός είναι ότι το 2021 έχει συρρικνωθεί και ο αριθμός των ελληνικών μικρών επιχειρήσεων που δεν μπόρεσαν να αναπτυχθούν.

Ομως, αυτή η συρρίκνωση οφείλεται στην επιτυχία των μεταναστών πρώτης γενιάς που στόχος τους ήταν να ευημερήσει η οικογένειά τους και να σπουδάσουν τα παιδιά τους. Με την ευφυΐα τους, την εργατικότητα τους και προικισμένοι με το φημισμένο ελληνικό εμπορικό δαιμόνιο, δώρισαν στην παροικία -εκτός από τον οβολό τους- και τη νέα της γενιά που διαπρέπει σε όλους τους τομείς τής ευρύτε-

Η παροικία πραγματικά «πετούσε» εκείνη την εποχή, παρά την σκληρή αντιπαράθεση ανάμεσα στην Αρχιεπισκοπή και την Κοινότητα.

ρης πολυεθνικής κοινωνίας μας. Δυστυχώς, η παροικία δεν εκμεταλλεύτηκε αυτό τον θησαυρό που απολαμβάνουν τώρα οι «ξένοι» συμπολίτες μας. Σαν οργανωμένη παροικία εμείς ποτέ δεν δώσαμε σ' αυτή την ταλαντούχα και χαρισματική νέα γενιά μας την ευκαιρία να πάρουν το τιμόνι στα χέρια τους.

Εχω ακούσει τα επιχειρήματα πως τα παιδιά μας δεν ενδιαφέρονται, δεν έχουν πείρα στα κοινά, δεν έχουν τον απαιτούμενο χρόνο κλπ., κλπ. Ομως, ξέρετε το μεγαλύτερο κακό

που κάναμε; Παρασύραμε κάποια παιδιά μας που έδειξαν ενδιαφέρον για τα κοινά στις μικρότητές μας, στους καυγάδες μας, στο διχασμό μας και πολλές φορές συμπεριφέρονται χειρότερα από τους νταήδες ηλικιωμένους.

Τί δουλειά έχουν, λοιπόν, οι νέοι μας μέσα σε ένα τέτοιο αρρωστημένο περιβάλλον;

Είτε μάς αρέσει, είτε όχι, οι Αγγλοαυστραλοί συμπεριφέρονται καλύτερα στα παιδιά μας και τα ελκύουν στις δικές τους οργανώσεις, όχι επειδή είναι ελληνόπουλα, αλλά επειδή είναι μορφωμένα, ταλαντατούχα, ευσυνείδητα και φιλόπονα.

Εμείς, ασφαλώς αγαπάμε τα παιδιά μας σαν γονείς και είμαστε ευτυχείς να τους χαρίσουμε τις περιουσίες μας, για να τα βοηθήσουμε να διαπρέψουν στην κοινωνία, αλλά όχι στις οργανώσεις μας που ανήκουν αποκλειστικά σ' εμάς...

Όμως, ας συνεχίσω με το ένθετο στο πανηγυρικό τεύχος του Κόσμου, που είναι εντυπωσιακό όχι μόνο σε όγκο αλλά και γιατί δημοσιεύει άρθρα από έκτακτους συνεργάτες όπως οι:

Νίκος Αγγελος (Κυπριακό: Ιστορικό, εξελίξεις, προοπτικές), Κώστας Βερτζάγιας (Οι Ελληνόφωνες τής Νότιας Ιταλίας), Δρ Βρασίδης Καραλής (Η νεύρωση του Αλεξάνδρου), Γιώργος Καναράκης (Το μέλλον του Ελληνικού Τύπου τής Αυστραλίας), Πατρίσια Κόκκορη (Λόγος περί μειοψηφίας, πολιτισμού και αλήθειας), Άννα Μιχαλοπούλου (Σκέψεις για την μητρότητα), Λάμπης Πασχαλίδης (Αντί Αθήνα), Μαρία Πολίτη (Αυτή τη γυναίκα τη θαυμάζω!), Michael Jeffreys (Τα Νεοελληνικά στα αυστραλιανά πανεπιστήμια) και Δημήτρης Τζουμάκας (Ελληνες μετανάστες πρόμαχοι μιας καλλιτεχνικής πρωτοπορίας).

Στο ένθετο δημοσιεύτηκαν και μηνύματα του μακαριστού Αρχιεπισκόπου Αυστραλίας Στυλιανού, τού πρωθυπουργού τής Ελλάδας Κ. Μητσοτάκη, τού πρωθυπουργού Αυστραλίας Π. Κήτινγκ, τού προέδρου τού ΠΑΣΟΚ Ανδρέα Παπανδρέου, τού αρχηγού τής ομοσπονδιακής αντιπολίτευσης Δρ Τζον Χιούσον, τού πρέμιερ ΝΝΟ Νικ Γκρέινερ, τού αρχηγού τής αντιπολίτευσης ΝΝΟ Μπομπ Καρ, τού προεσβευτή τής Ελλάδας Β. Ζαφειρόπουλου, τού υπουργού Μετανάστευσης Τζέρρυ Χαντ και τού ύπατου αρμοστή τής Κύπρου Α. Πιρίσιπ.

Συμμετείχαμε και εμείς με κείμενά μας, το κύριο άρθρο τού αρχισυντάκτη Γιώργου Μεσσάρη (Στην Αυγή τής Δεύτερης Δεκαετίας), Τάκη Καλδή ΜΛΚ (Είμαστε η πιο δυναμική μειονότητα), Γιώργου Χατζηβασίλη (Αναμνήσεις από δέκα ελληνικές γειτονίες), Πάνου Γεωργίου (Ο Κόσμος όπως τον βλέπουν δέκα συμπάροικοι) και Βασίλη Πασσά (Εντοπίζοντας την ύφεση). Εν κατακλείδι θα ήθελα να εκφράσω την άποψη πως στο τέλος θα παραμείνουν μόνον η Αρχιεπισκοπή και οι Κοινότητες με μεγάλες περιουσίες. Οι εθνοτοπικές οργανώσεις μας έχουν ημερομηνία λήξης ενωρίτερα από ό,τι πιστεύουμε, αν δεν συνετιστούν και διδαχτούν από τα παθήματά τους. Ποιός θα κληρονομήσει τις περιουσίες τους; Αν δεν ξέρετε, ρωτήστε για να μάθετε. Πάντως, όχι η ομογένεια αν κρίνω από την πικράν πείρα μου στα 32 χρόνια που υπηρετώ στον Κόσμο.